

Het verhoogde palatum.

Afgezien van de congenitale gevallen is deze anomalie dikwijls aanwezig bij personen, die op jeugdigen leeftijd eene onvoldoende neusademhaling hadden b.v. tengevolge van hypertrophie van de pharynxtonsil, polypen enz. en daardoor tot mondademhaling waren gedwongen.

Behalve, dat het palatum verhoogd wordt, neemt de bovenkaak doorgaans den vorm aan van een V.— Bij verschillende schrijvers heb ik naar eene bevredigende verklaring gezocht, doch niet gevonden.

Uit een opstel van Dr. Fred'k M c. K a y in „Items of Interest”, April 1905, haal ik deze verklaring aan van Collier: „The effect upon the bone is produced by the passage of air through the mouth. The unequal pressure on one side not only pushes up and elevates the hard and soft palate, but approximates the halves of the upper jaw.”

Hierbij wensch ik op te merken, dat volgens proeven van Donders, Ewald e. a. aangehaald door prof. Tigerstedt in zijn Lehrbuch der Physiologie des Menschen, de negatieve druk in de uitwendige ademhalingsorganen bij de inspiratie vrijwel overeenkomt met den positieven druk [tijdens de expiratie, zoodat, naar het mij voorkomt, de verplaatsing van de lucht bij de ademhaling hier niet van invloed kan zijn.

Van meer belang schijnt mij de druk, welke door de wangspieren wordt uitgeoefend. (C h. T o m e s e. a.) vooral wanneer men in aanmerking neemt, dat bij open

mond, de tong niet tegen de boventanden en kaak rust.

Het is mij niet bekend, dat ter verklaring van dit verschijnsel in aanmerking is genomen de afwezigheid van den negatieven druk in de mondholte bij open mond. Volgens prof. Donders e. a. heerscht *normaal* in den gesloten mond een negatieve druk van 2 à 4 m/m Hg, zoodat dus gedurende den 8 uren slaap en een groot gedeelte van den dag op het palatum in de neusholte een neerwaartsche druk aanwezig is, van gemiddeld 3 m/m Hg.

Bij personen met mondademhaling ontbreekt deze kracht en tevens de tongdruk tegen de tanden, zoodat de wangspieren den kaakboog kunnen comprimeeren en daardoor het palatum welven, welke deformatie sterker zal zijn, naar mate het beenweefsel weeker is.

L. TH. SCHLEURHOLTS BOERMA.

UTRECHT, Mei 1909.